

PineBook

ขอโทษที่ พ่อตีบรรพจารย์ผมเป็น เจ้าแห่ง ผีเสื้อ

30



นักเขียน: 夜无声

นักแปล: ททียไร้อารมณ์

นักวาด: KORN

บทที่ 1741 ห้องสมุด
เพลงดำที่แผ่คลุม

หมอกดำตรงนี้ไม่ได้หนาเท่าด้านหลัง แต่เบื้องหน้ากลับมี
เพลงดำลุกพริบอยู่เต็มไปหมด

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเราเห็นเพลงดำ

เพลงดำพวกนี้ส่วนใหญ่จัดอยู่ในจำพวกไฟหยิน

แต่ไฟหยินก็มีหลายชนิด บางชนิดเผาเพียงวิญญาณกับ
ร่างมายา บางชนิดเผาร่างเนื้อจนเน่าเปื่อย และบางชนิดยังเผา
พลังแก่นแท้จนแห้งเหือดได้

ตอนนี้ทั้งห้องสมุดและถนนโดยรอบต่างถูกเพลงดำ
ปกคลุม ขวางเส้นทางที่พวกเราจะไปไว้นหมด

มองลึกเข้าไปในเปลวเพลง ต้นไม้รอบๆ เหี่ยวเหลืองไป
แล้ว...

ผมหักกิ่งไม้ข้างตัวกิ่งหนึ่ง แล้วโยนเข้าไปในเพลงดำ

วินาทีต่อมา กิ่งไม้เขียวขจีก็แห้งเหี่ยวลงอย่างรวดเร็ว
ใบเขียวเปลี่ยนเป็นสีเหลืองกรอบ สุดท้ายกลายเป็นกิ่งไม้แห้ง
ท่อนหนึ่ง

ผมขมวดคิ้ว

เพลิงดำนี่เผาผลาญพลังชีวิตของสิ่งมีชีวิตได้!

ถ้าพวกเราผีนบูกเข้าไปคงมีสภาพไม่ต่างจากกิ่งไม้ที่
รวมถึงต้นไม้ใหญ่พวกนั้น ถูกสูบพลังชีวิตจนหมด แล้วตายคาที่
อยู่ตรงนั้น

“โอโธ้วโธ้ว เพลิงดำขวางทางแบบนี้ ผ่านยากนะ!”

ผมก้าวขึ้นหน้า แล้วฟาดแส้ออกไปครั้งหนึ่ง

“เพียะ!”

เพลิงดำถูกแหวกออกเป็นทางสายหนึ่ง แต่ไม่นาน
เปลวเพลิงเหล่านั้นก็ไหลกลับมารวมตัวกันอีกครั้ง ถ้าคิดจะฝ่า
ผ่านไปคงไม่ง่ายนัก

“พี่เจียง ยังมีทางอื่นที่เข้าใกล้สักเก้าศพอไหม?”

ผมพยักหน้า “มี แต่ต้องอ้อมไปจากทางนี้”

สิ้นเสียงผม แม่จึงก็พูดขึ้น “ไม่ต้องหรอก ในเมื่ออีกฝ่ายวางเพลิงดำขวางตรงนี้ได้ก็ต้องทำแบบเดียวกันกับที่อื่นด้วยแน่ นี่น่าจะเป็นฝีมือตึกเขียวเหยา พวกมันไม่ยากให้กำลังเสริมด้านนอกเข้าใกล้ เลยคิดจะแยกพื้นที่ตึกเก่าศพอออกไป แล้วร่วมมือกับอาถรรพ์ร้ายในตึกเก่าศพอเพื่อทะลวงผนังข้างใน”

ฟังแม่จึงวิเคราะห์แล้วรู้สึกว่ามันจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ

ไม่อย่างนั้นพวกมันคงไม่จำเป็นต้องปล่อยผีร้ายธรรมชาติ ขวางตรงประตูมหาวิทยาลัยไว้เป็นฝูง ทั้งยังสร้างหมอกดำแผ่คลุมเขตอาคารเรียนแบบนี้หรอก

“แม่จิง มีวิธีทำลายไฟหยินนี้ไหม”

แม่จึงพยักหน้า “มี ไฟดำพวกนี้เกิดจากไอหยินรวมตัวกันจนลุกไหม้ ขอแค่กวาดไอหยินออกไป ไฟหยินก็จะสลายเอง ฉันทับไฟหยินทั้งหมดไม่ได้ แต่ถ้าใช้อาคมทำลายวายุร่วมกับวิชาขับหยิน อย่างน้อยก็เปิดทางได้สักเส้น...”

ระหว่างพูด แม่จึงก็เก็บกระบี่แล้วเริ่มประสานมูทรา

พอได้ยินว่าเม่าจิ้งแหวกหมอกดำตรงหน้าได้ ผมก็เบาใจ
ขึ้นมาทันที

“ดีมาก พวกเราคู่กันนายเอง!”

สิ้นเสียงผม สิ่งอัปมงคลตัวเล็ก ๆ หลายตนร้อง “อ้าว ๆ
เอ่อ ๆ” แล้วพุ่งเข้ามาจากรอบด้าน

แต่พวกมันทั้งหมดถูกพวกเราฟันตายอย่างง่ายดาย...

เม่าจิ้งประสานมูทราเสร็จก็ตวาดเสียงต่ำว่า “ข้าเงยหน้า
การวะสามเทพ ก้มกราบแปดทิศ ไอ่หยินชั่วแห่งปรารถนากำเนิด
จรงเรนหนี่ไร้แสงโดยพลัน เทียนกัณฑ์ลายความมืด ลมอ่อนล้าง
ชำระ ถ้ำถ่านไฟสลายตั้งน้ำแข็งละลาย หยินชั่วดับสูญสิ้น ขั้ว
หยินทลายอุปสรรค วิถีธรรมเปิดเขตแดน วิชาขั้วหยินทลายลม
เร่รุดดุจโองการสวรรค์ บัญชา!”

สิ้นเสียงคำสั่งก็ชี้มูทราไปข้างหน้า

ชั่วพริบตา นั้น เม่าจิ้งพลันปลดปล่อยพลังปรารถนาแข็งแกร่ง
อันรุนแรงออกมา

“ฟู!”

ลมพลังปราณสายหนึ่งพุ่งออกไปข้างหน้า

ทุกจุดที่ลมพลังปราณพัดผ่าน เพลิงดำที่เต็นไหวอยู่
เบื้องหน้าก็ดับลงดัง “ฟืบ ๆ ๆ” เปิดเป็นเส้นทางสายหนึ่งตรงหน้า
พวกเรา

“ไฉ่หย่า ทางเปิดแล้ว!”

“ศิษย์พี่เก่งจริง ๆ บรรลุนะดับสองวิชารวมเป็นหนึ่งในแล้ว
หรือ”

จางอวี๋เงินกับพานหลิงพูดขึ้นอย่างตื่นเต้น

ผมเองก็มองด้วยความดีใจ ขณะเดียวกันก็อดนับถือเฝ้าจิ้ง
ไม่ได้

นี่ไม่ใช่วิชาเดียว

เฝ้าจิ้งกำลังใช้สองวิชาพร้อมกัน

อาคมขับสิ่งชั่วร้ายหลายไอหยิน กับอาคมหลายอายุ

มิน่าล่ะเฝ้าจิ้งถึงถูกยกย่องว่าเป็นอัจฉริยะในบรรดาศิษย์
รุ่นที่สามแห่งนี้...

เมื่อเส้นทางสายนี้ปรากฏขึ้น แม่จึงก็ไม่พูดมาก เพียง
ตะโกนมาทางพวกเราว่า “ไป!”

พูดจบ แม่จึงก็นำหน้าออกไปทันที

พวกเราพุ่งตามไปโดยไม่ลังเล

เส้นทางที่ถูกแหวกออก กว้างราวหนึ่งเมตรครึ่ง แต่ก็พอ
ให้เราผ่านไปได้...

แนวเพลิงดำนี้เหมือนจะทอดยาวถึงสองสามร้อยเมตร
ทั้งด้านหน้าและด้านหลังอาคารห้องสมุดเต็มไปด้วยเพลิงดำ
แบบเดียวกัน

พวกเราเพิ่งวิ่งไปได้ครึ่งทางก็ได้ยินเสียงฝีร้อง “อ้าวๆ”
ดังขึ้นรอบด้าน

ผมหันมองซ้ายขวา พบว่าในเพลิงดำมีสัตว์ประหลาดสี่ขา
ตัวแล้วตัวเล่าคลานอยู่บนพื้น ทั้งร่างของพวกมันถูกเพลิงดำ
ปกคลุม

รูปร่างคล้ายกบ แต่ไม่มีตา ไม่มีจมูก มีเพียงหูใหญ่สองข้าง ปากใหญ่หนึ่งปาก กับลิ้นยาวสีดำเส้นหนึ่งที่แกว่งไกวอยู่ข้างปากเป็นระยะ

ดูท่า สิ่งอัปมงคลชนิดนี้น่าจะสื่อสารกันด้วยเสียง

ประหลาดยิ่งนัก

ผมไม่เคยเห็นมาก่อน กระทั่งในบันทึกของอาจารย์ปู้ยังไม่เคยมีคำบรรยายถึงผีร้ายลักษณะนี้เลย...

“โอ้วโตัวโตัว นั้นมันตัวอะไรกัน!”

“ไม่รู้จัก ไม่เคยเห็น!” พานหลังก็พูดขึ้นเช่นกัน

เผ่าจึงไม่ได้เอ่ยอะไร

ส่วนผมพูดว่า “อย่าไปสนสิ่งอัปมงคลพวกนั้น ฝ่าออกจากเขตเพลิงนี้ก่อนค่อยว่ากัน”

เผ่าจึงเร่งความเร็ว เปิดทางอยู่ด้านหน้า

พวกเราตามติดอยู่ด้านหลัง มุ่งหน้าไปไม่หยุด

แต่สิ่งอัปมงคลสัตว์ประหลาดสีขาวในเพลิงดำเหล่านี้นั้น
เหมือนจะพบพวกเราแล้ว

พวกมันพากันหันหัวมาทางพวกเรา

แม้จะไม่มีตาและจมูก แต่ทันทีที่หันมาทางนี้ พวกมันก็
ส่งเสียงต่ำ “กอ ๆ ๆ” คล้ายเสียงกบผสมว้าว

จากนั้นสิ่งชั่วร้ายสีขาวไร้ใบหน้า หนึ่งดำติดไฟกลุ่มใหญ่ก็
เริ่มเข้ามาล้อมรอบพวกเรา...

บทที่ 1742 ถูกขวาง
บีบให้ผมใช้กระดิ่งพรากรวิญญาน

เห็นสิ่งอัปมงคลพวกนั้นล่อมเข้ามา พวกเรารู้ทันทีว่า
สถานการณ์ไม่ดีแล้ว

พวกมันพุ่งเข้ามาที่เราแน่

แถมสิ่งอัปมงคลพวกนี้ยังดื้อมีสติปัญญา ไม่ได้โง่พอจะพุ่ง
เข้ามาให้ฆ่าทิ้งที่ละตน แต่เหมือนกำลังเรียกพวกมา รอให้
รวมตัวกันครบแล้วค่อยจัดการพวกเราในคราวเดียว

“เม่าจิ้ง ต้องรีบบุกออกไปแล้ว ผีร้ายพวกนี้คิดจะเผาเรา
ให้ตาย!”

เม่าจิ้งไม่ตอบ เพียงเร่งความเร็วขึ้น

ระยะทางเหลือประมาณสองร้อยเมตร แต่ผีร้ายไร้ใบหน้าที่
ที่ตัวร่างลุกท่วมด้วยเพลิงดำพวกนั้นเริ่มพุ่งเข้ามาหาเราแล้ว

พวกมันคำรามเสียงต่ำ “กอๆ เอ่อๆ” แล้วโอบล้อมเข้ามา
จากทุกทิศ

ยิ่งพวกมันเข้าใกล้ เพลิงดำรอบด้านก็ยิ่งลุกไหม้

ความเร็วในการเปิดทางของเม่าจึงเริ่มตกลง

“บ้าชะมัด ผีร้ายพวกนี้บุกเข้ามาแล้ว!”

ผีสีขาวไอบ่หน้าตานั้นพลันกระโจนเข้ามา

มันแผดเสียง “กอ!” ก่อนพ่นก้อนเพลิงดำใส่พวกเรา

เห็นดังนั้น ผมยกกระบี่ฟันออกไปทันที

“ทลาย!”

“ปัง!”

พลั้งปรารถนแข่งกร้าวกระแทกก้อนเพลิงให้แตกกระจาย

แต่สัตว์ประหลาดสีขาวตานั้นกลับพุ่งมาถึงตรงหน้าเราแล้ว

จางอวีฉินตัววัดกระบี่เข้าใส่ ทว่ามันกลับหลบพ้น

ผีตนนี้มีผีมือจริงๆ

จางอวี่เงินมีพลังบำเพ็ญระดับกายจิตขั้นต้น แต่กลับฟัน
มันไม่โดน

พอผีร้ายตนนั้นหลบได้ ผีร้ายอีกสิบกว่าตนรอบด้านก็พุ่ง
เข้ามาพร้อมกัน

พวกมันคำราม “อ้าวๆ กอๆ” แล้วเปิดฉากโจมตีพวกเรา
ทั้งสี่อย่างดุเดือด

ตอนนี้ต้องปกป้องเม่าจิ้งให้ดี

ผมรีบตะโกนทันที “ผลัดกันตั้งรับ คู่มกันเม่าจิ้ง!”

เพราะมีเพียงเม่าจิ้งเท่านั้นที่เปิดทางได้ ยังไงก็ต้องทำให้
เขาปลอดภัยไว้ก่อน ห้ามพลาดเด็ดขาด

ทุกคนไม่ลังเล รีบตั้งแนวป้องกันในพื้นที่จำกัด

พานหลังชุดอาคมแสงวิญญานออกไปทันที

แสงขาววาวขึ้น แต่แทบไม่เกิดผลอะไรเลย เพราะอีกฝ่าย
ไม่มีตา มีเพียงปากใหญ่หนึ่งปากเท่านั้น

จางอวี๋เงินสะบัดยันต์สามแผ่นติดกัน

ไฟยันต์ลุกพริบ

“ตูม ๆ ๆ!”

ส่วนผมยกมือขัดยันต์สะกดวิญญาณออกไป

ยันต์สะกดวิญญาณพลังไม่มาก แต่ไม่ต้องร้ายคาถา
แถมระยะโจมตียังไกลกว่า

เสียงยันต์ระเบิดดังไม่หยุด

“ปัง ๆ ๆ!”

มันพอจะขวางไม่ให้ผีพวกนั้นเข้ามาใกล้ได้ชั่วคราว

แต่การถ่วงแบบนี้ทำให้เราไปได้อีกแค่แปดสิบเมตร
เท่านั้น...กว่าจะพ้นเขตเพลิงดำยังเหลืออีกหนึ่งร้อยยี่สิบเมตร

เราต้องถ่วงเวลาอย่างน้อยอีกสามถึงห้านาที

แต่ผีสี่ขาไร้ใบหน้าพวกนี้ไม่มีทางให้เวลาเราขนาดนั้น

แน่

เมื่อครูยังมีแค่สิบกว่าตน แต่ตอนนี้รอบตัวเรามีพวกมัน
สามสิบกว่าตนแล้ว

พวกมันทั้งหมดคำรามเสียงต่ำ “กอๆ เอ่อๆ” แล้วถาโถม
เข้ามาอย่างบ้าคลั่ง

วิธีสาดยันต์ส่งๆ ใช้ไม่ได้ผลอีกต่อไป ต่อให้มีเป็นร้อยแผ่น
ก็ไม่พอ

พวกเรามียันต์ทรงพลังอยู่ แต่เป็นการโจมตีระยะประชิด
ทั้งนั้น

ผีไร้ใบหน้าเพลิงดำพวกนี้รักษาระยะห่างพลางพ่นเพลิง
ใส่พวกเรา แล้วค่อยฉวยจังหวะลอบโจมตี

พวกเราเสียเปรียบเต็มประตู เพราะไม่มีพื้นที่ให้ขยับ พุ่ง
เข้าไปสู้ไม่ได้เลย

ตอนนั้นเอง ผีไร้ใบหน้าเพลิงดำสามตนพุ่งเข้ามา

เราฆ่าได้หนึ่ง ไล่ถอยไปสอง

เพลิงดำเจ็ดแปดสายพุ่งเข้ามาอีกระลอก...

การโจมตีของพวกเขาไม่ได้รุนแรงอะไร ถ้าสู้ตัวต่อตัว และไม่มีเพลิงดำรอบด้านคอยกดดัน พานหลังยังไล่ฆ่าพวกมันได้ด้วยซ้ำ

แต่สถานการณ์ตอนนี้กลับมดมีมดทำจนพวกเราขยับลำบาก

อีกฝ่ายยังคงยรบกวนการเปิดทางของเม่าจิ้งไม่เลิก และหากพวกมันขัดจังหวะเม่าจิ้งได้ เพลิงดำอาจสิ้นพวกเราทั้งหมด

นั่นคือสิ่งที่อันตรายและน่ากลัวที่สุด

ด้วยระดับพลังในตอนนี้ พวกเราไม่มีทางด้านการกักร่อนของเพลิงดำพวกนี้ไหวแน่

“พี่เจียง ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปเราเสร็จแน่!”

“พี่เจียง ผีพวกนี้ฉลาดมาก พวกมันกำลังหยั่งเชิงเรา แถมตอนนี้ยังเริ่มรักษาระยะห่าง ไม่บุกเข้ามาตรงๆ แต่ใช้เพลิงโจมตีไกลแทน!”

พานหลังพุดจบ เพลิงดำอีกสีกว่าสายก็พุ่งเข้ามา

พวกเรารีบชัตยันต์ อาคม และพลังปราณออกไปต้าน
ต้องกันไม่ให้การโจมตีไปกระทบเม่าจิ้งที่กำลังเปิดทาง

ผีไร้ใบหน้าเพลิงดำอีกสิบกว่าตนเริ่มสะสมพลัง เตรียม
เปิดฉากโจมตีระลอกใหม่

ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปต้องแย่แน่

สีหน้าผมพลันเคร่งขรึม “แม่งเอ๊ย บีบให้ฉันต้องใช้
พลังชั่วร้ายสินะ! พวกนายอุดหูไว้ อุดหูเม่าจิ้งด้วย ฉันจะให้
ไอ้พวกนี้ได้รู้ซึ่งว่ากระดิ่งพรากวิญญาณของหลวงจีนดำร้ายกาจ
แค่ไหน!”

ทั้งสองคนได้ยินก็ชะงักไปเล็กน้อย

พวกเขา รู้จักอาวุธอาถรรพ์บนตัวผม รู้จักกระดิ่งพราก
วิญญาณดี

กระดิ่งนี้โจมตีแบบไม่แบ่งแยก ต่อให้ไม่ถึงตายก็ทำให้
เจ็บปวดทรมานได้

แต่พลังที่มันสูบจากตัวผมก็น่าตกใจมาก มากกว่า
พัดกลมสามกะโหลกเสียอีก

เพราะอย่างนั้นผมถึงแทบไม่ใช้นั้น...

พานหลังกับจางอวี๋เงินรีบอุ้ดหูตัวเอง แล้วช่วยปิดหูให้
เม่าจิ้งด้วย

เม่าจิ้งไม่พูดสักคำ ยังคงจดจ่อกับการเปิดทาง

เห็นผีไร้ใบหน้าเพลิงดำรอบด้านกำลังจะเปิดฉากโจมตี
อีกครั้ง ผมก็รีบกระตุ่นวังวนพลังที่สอง แล้วอัดพลังเข้าไปใน
ตราบัวดำเพื่อปลุกมัน

ทันทีที่ตราบัวดำถูกกระตุ่น ก็อัดพลังเข้าไปในกระดิ่ง
พรากวิญญานทันที

เมื่อถูกอัดด้วยพลังชั่วร้ายจากตราบัวดำ กระดิ่งที่ดู
ธรรมดาทั่วไปก็แผ่แสงดำจางๆ พร้อมกลืนอายประหลาดออกมา

ผมจ้องสิ่งอัปมงคลไร้ใบหน้าพวกนั้น แล้วเขย่ากระดิ่ง
พรากวิญญานทันที

“กริ่งๆๆ กริ่งๆๆ ...”

คลื่นเสียงไร้รูปร่างแผ่ออกไปเป็นชั้นๆ ที่ใดที่คลื่นเสียง
กวาดผ่าน ที่นั่นคลื่นสะกดขวัญผู้คน ทำให้เจ็บปวดทรมาน...

บทที่ 1743 ท่ามกลางหมอก
กลายเป็นศึกตะลุมบอนไปแล้ว

“กริ่ง ๆ ๆ!”

คลื่นเสียงจากกระดิ่งพรากวิญญาณสะท้อนไปทั่ว
แรงกดดันแผ่กระจายออกไปเป็นวงกว้าง

ผีไร้หน้าในเพลิงดำพวคนั้น เดิมทีก็มีหูใหญ่คู่หนึ่ง จับ
เสียงได้ไวถึงขั้นได้ยินแม้แต่เสียงที่วิญญาณเร่ร่อนปล่อยออกมา

พวกมันไวต่อเสียงมาก

แต่ตอนนี้ ความไวที่ว่ากลับถูกเสียงจากกระดิ่งอาถรรพ์
กระตุ้นจนกลายเป็นจุดตาย

ทันทีที่เขย่ากระดิ่งพรากวิญญาณ ผีไร้หน้าพวกนั้นก็
สะท้านไปทั้งร่าง สีหน้าเจ็บปวดทรมาน แม้ไม่มีใบหน้า แต่กลับ
ส่งเสียง “อ้าว ๆ ๆ” กรีดร้องไม่หยุด ก่อนจะล้มกลิ้งเกลือกกับพื้น

สภาพแบบนี้ อย่าว่าแต่บุกมาโจมตีพวกเราเลย แค่
ประกอบตัวเองยังแทบทำไม่ได้

คลื่นเสียงนี้โจมตีทุกคนไม่เลือกหน้ายกเว้นผมที่เป็นคน
ใช้วิชา

ถึงจะเตรียมตัวไว้มาก่อนแล้ว แต่จางอวีเจิน เม่าจิ้ง และ
พานหลิงก็ยังมีขมวดคิ้วมุ่น สีหน้าดูทรมาน เหงื่อเย็นซึมเต็ม
หน้าผาก ดูท่าคงไม่สบายตัวนัก

ผมรู้ดีว่าเขย่านานกว่านี้ไม่ได้

หนึ่ง มันกินพลังมากเกินไป

สอง ผลกระทบต่อพวกเขาจะยิ่งหนักขึ้น

ผมเขย่าราวสีบวินาทีก็หยุดมือ

ผีไร้หน้าพวกนั้นอยู่ห่างจากพวกเราพอสมควร และ
ตอนนี้พวกเราไม่มีเวลารั้งไปฆ่าพวกมันทีละตน ทำได้แค่
ตามหลังเม่าจิ้ง เร่งฝ่าไปข้างหน้า

ระยะทางที่เหลืออีกร้อยกว่าเมตร หากไม่มีอะไรเข้ามาขวาง ความเร็วในการเปิดทางของเม่าจึงก็ถือว่าเร็วมาก

ถ้าไม่ถูกก่อกวนอีก แค่สองนาทีเดียว พวกเราก็น่าจะผ่านไปได้แล้ว

แต่พอผมหยุดเขย่ากระดิ่งพรากรวิญญาน ผีไร้หน้าพวกนั้นร้อง “ฮือๆ” แล้วเริ่มกระสับกระส่ายขึ้นมา

พวกมันส่งเสียงร้อง “อ้าวๆ กอๆ” ใส่พวกเรา

บางคนที่ไอวิญญานแข็งแกร่งหน่อยขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิม

เห็นพวกมันเริ่มไม่นิ่ง ผมก็รีบบอกทันที

“ทุกคนอดหายใจ ฉันจะเขย่าอีกสักหน่อย”

“เข้าใจแล้วพี่เจียง!”

“ได้เลยพี่เจียง!”

จางอวี่เงินกับพานหลิงตอบรับ

ผมยกกระดิ่งพราภาวิญญูณขึ้นอีกครั้ง เตรียมเขย่า

ผีไร้หน้าพวกนั้นมองไม่เห็นจึงคิดจะพุ่งเข้ามาหาพวกเรา
หวังเข้าใกล้แล้วฟันไฟใส่

ผลคือผมเขย่ากระดิ่งพราภาวิญญูณอีกครั้ง

“กริ่ง ๆ ๆ!”

เสียงกระดิ่งดังขึ้น ผีไร้หน้าพวกนั้นกรีดร้องแสบแก้วหู
ก่อนจะล้มกลิ้งกับพื้นอีกระลอก

ผมเห็นว่ามีสองตนอยู่ใกล้พวกเราพอสมควร จึงชัก
แส้กระดุกงออกมาฟาดใส่ทันที

“เฟี้ยะ!”

แส้ฟาดเข้ากลางหัวผีไร้หน้าตนหนึ่งเต็มแรง

ระดับพลังของผีไร้หน้าไม่ได้สูงนัก สิ่งที่น่าปวดหัวจริงๆ
คือความสามารถพิเศษของเพลิงดำ

พอมันถูกผมฟาด วิญญูณก็แตกสลายคาที่

เวลานี้ผมถือทั้งแส้กระดูกงูและกระดิ่งพรากรวิญญูณไว้
ในมือ ต่อให้ผีไร้หน้าพวกนั้นมองไม่เห็นก็ยังสัมผัสได้ถึงอันตราย

พอผมหยุดเขย่ากระดิ่งพรากรวิญญูณอีกครั้ง พวกมันก็
เริ่มถอยกรูด เว้นระยะจากผมทันที

พวกเราไม่เสียเวลาแม้แต่一秒 รีบฝ่าเขตเพลิงดำบริเวณ
ห้องสมุดออกไปอย่างรวดเร็ว

ในที่สุด พวกเราก็ตุกพื้นเพลิงดำออกมาได้ภายใต้การนำ
ของเม่าจิ้ง

ส่วนผีไร้หน้าพวกนั้นส่งเสียงประหลาดอยู่ในเพลิงดำ
สั๊กพั๊ก ก่อนถอยกลับเข้าไปลึกกว่าเดิม

ผีชนิดนี้ประหลาดจริงๆ แถมดูเหมือนมันเองก็มีหน้าที่
ของมันอยู่

ทันทีที่พวกเราพุ่งออกจากเพลิงดำ กลับปรากฏหมอก
หนาอีกผืนเบื้องหน้า

ทะเลสาบซุ่ยหลิวอยู่ตรงนี้เอง

นอกจากหมอกยังมีเสียงต่อสู้อย่าง “ปัง ๆ ๆ” กับเสียงคำราม “อ้าว ๆ” ดังไม่ขาดสายอยู่ในหมอก

“ในที่สุดก็ออกมาได้สักที!” จางอวี่เงินพูดขึ้น

พานหลิงมองไปข้างหน้าแล้วเอ่ยตาม “ข้างหน้าพลังอาชาตรุนแรงมาก ทุกคนน่าจะกำลังสู้กันอยู่ตรงนั้น”

ผมพยักหน้า “ข้างหน้าคือสะพานขาวเล็ก ๆ ไป!”

พูดจบ ผมเก็บกระดิ่งพรากรวิญญูณ แล้วชักจวนเสีย-
หลิววี่นออกมาอีกครั้ง

แม้ตัวเองก็ชักกระบี่ไม่ทันเจ็ดดาราออกมาเช่นกัน

ผมนำทุกคนบุกเข้าไปในหมอกทันที

เพิ่งก้าวเข้าไป พลังอาชาตระลอกหนึ่งก็กวาดปะทะเข้ามา

ในหมอกที่มองเห็นได้ไม่ถึงห้าเมตร จู่ ๆ ฝักร้ายเจ็ดแปดตนก็พุ่งออกมา ร้อง “อ้าว ๆ” แล้วโถมเข้ามาหมายฉีกกัดพวกเรา

ผมแค้นเสียงเย็นทันที “รณหาที่ตาย!”

ผมยกกระบี่ฟันออกไปทันใด

ฟันผีร้ายตนหนึ่งวิญญูณระเบิดในกระบี่เดียว

จางอวี่เจิน เม่าจิ้ง และพานหลิงก็ลงมืออย่างเหี้ยมเกรียม

ผีร้ายเจ็ดแปดตนถูกพวกเราสังหารอย่างง่ายดาย

พวกเรายังคงพุ่งไปข้างหน้า ยิ่งเข้าไปใกล้สะพานขาวเล็ก
มากเท่าไร สิ่งอัปมงคลก็ยิ่งหนาแน่นขึ้นเท่านั้น

เสียงต่อสู้ดังถี่ขึ้นเรื่อย ๆ

สิ่งอัปมงคลที่ลอบโจมตีพวกเราก็กว้างขวางตามไปด้วย แม้
ระยะมองเห็นจะยังไม่ถึงห้าเมตร แต่กลิ่นอายเฉพาะตัวของ
ผีร้ายแต่ละตนกลับแรงขึ้นอย่างชัดเจน

เสียงคำรามของสิ่งอัปมงคล เสียงยันต์ระเบิด เสียงร่าย
อาคม ดังปนกันไปหมด

รวมถึงเสียงอาจารย์ผู้มีเมตตาและใจดีที่กำลังด่าคู่ต่อสู้
อย่างบ้าคลั่ง “ไอ้เวร ไอ้สวะหน้าตาย! กินตะขอนั่นซะ!”

ดูท่าอาจารย์จะอยู่ไม่ไกล

ขณะเดียวกัน เสียงจากทิศทางอื่นก็ดังตามกันมาไม่หยุด

“กิน!”

“กินพวกมันให้หมด!”

“พุ่งเข้าไป! พุ่งเข้าไป!”

“วิชาเทียนกง!”

“เร่งรัดจุดโองการสวรรค์!”

“อาคมทลายมาร!”

เมื่อได้ยินเสียงเหล่านี้ พวกเราก็เร่งฝ่าไปข้างหน้าอีก
สิบกว่าเมตร

ด้านหน้ามีฝูงผีอัดแน่น เห็นได้ชัดว่ามีสหายร่วมวิถีกำลัง
ปะทะกับสิ่งอัปมงคลอยู่

ผมเห็นดังนั้นก็ยกกระบี่พุ่งเข้าไปทันที

สิ่งอัปมงคลกลุ่มใหญ่สังเกตเห็นพวกเราเช่นกัน

ผีร้ายตนหนึ่งที่โบหน้าเต็มไปด้วยเส้นเลือดเขียวร้อง
“อ้าว” ใส่พวกเรา

ชั่วขณะนั้น ผีร้ายกว่าสิบตนก็ผุดขึ้นรอบด้าน เบียดเสียด
แน่นขนัด

“กินๆ ...”

“ตาย! ต้องตาย!”

“ฉันจะกินผู้หญิง... กินผู้หญิง!”

ผีร้ายเหล่านั้นโถมเข้ามา

“กายาอสนี่บาต!”

กระบี่ยาวในมือผมสั้นไหว ประกายสายฟ้าแล่นวาบ

“ฆ่า!”

บทที่ 1744 ชายต่างหู
แนวป้องกันถูกเจาะทะลวง

ผมถือกระบี่พุ่งหน้าอยู่หน้าสุด

จางอวี๋เงินยกกระบี่เหวี่ยงของขนาดใหญ่ตามมาติดๆ

อาคมแสงวิญญานของพานหลิงวาบขึ้น ขณะเดียวกัน
เม่าจิ้งก็ซัดยันต์ฟ้าใสออกไปหนึ่งแผ่น

“ตูม!”

สิ่งอัปมงคลกรีดร้องโหยหวนท่ามกลางแรงระเบิด

ผมกระชับจ่านเสียหลิววินแล้วเริ่มฟาดฟัน

กระบี่จ่านเสียหลิววิน*ที่เสริมอาคมสายฟ้าเอาไว้รุนแรง
กว่าเดิม ฟันถูกก็ตาย เฉียดโดนก็เจ็บหนัก

ยิ่งพวกเราสี่คนร่วมมือกันอย่างรู้จังหวะ สิ่งอัปมงคล
สิบกว่าตนที่ขวางทางอยู่จะเอาอะไรมาต้านไหว พอปะทะก็แทบ

แตกพ่ายทันที ถูกพวกเราฆ่าจนล้มตายเจ็บหนักระเนระนาด
ในพริบตา เหลือไว้เพียงปราดตันกำเนิดเป็นสายๆ ที่ถูกผมดูด
เข้าสู่ร่างไม่หยุด...

หลังจากพวกเราฟันสิ่งอัปมงคลกลุ่มตรงหน้าจนหมดสิ้น
เสียงต่อสู้อันดุเดือดก็ดังมาจากในหมอกเบื้องหน้า

พวกเราสี่คนรีบพุ่งต่อ แต่ผมกลับสัมผัสได้ถึงกลิ่นอาย
ความเกลียดชังอย่างเลือนราง

เป็นกลิ่นอายความเกลียดชังใต้ตึกเก่าศพ

‘หรือว่าอาถรรพ์ร้ายใต้ผืนกำแพงโคมตีฝนิกอยู่?’

ผมขมวดคิ้ว

ดวงตาของพานหลิงมองเห็นกลิ่นอายความเกลียดชังนั้น
เช่นกัน “พี่เจียง ข้างหน้ามีกลิ่นอายความเกลียดชังพุ่งอยู่ อาจ
แผ่ออกมาจากตึกเก่าศพ”

“โอ้วโตัวโตัว อาถรรพ์ร้ายคงไม่ได้หลุดออกมาแล้วหรอก
นะ”

“ไม่น่าใช่ น่าจะแค่แผ่กลิ่นอายความเกลียดชังออกมาเท่านั้น”

ผมพยักหน้า “รีบไป”

พวกเราสี่คนเร่งฝีเท้าอีกครั้ง

ไม่นานก็เห็นต้นตอของเสียงต่อสู้อยู่

เป็นชายต่างหุ้มทองเพี้ยวพ้าวจากแผนกสืบสวนที่สาม
แห่งหน่วยลับคนนั้น

เขาถือมีดยันต์เจ็ดดาราสองเล่ม กำลังปะทะกับสิ่งอัปมงคล
หลายตน

ระหว่างสู้ยังตะโกนไม่หยุด

“อย่าหลงไหลพี่ พี่เป็นแค่ตำนาน!”

“รอยยิ้มปิดบังความเศร้า!”

“รักแท้ไร้พ่าย!”

“...”

ชายต่างหุ้มทองยกมิดคู้ขึ้น พันสิ่งอัปมงคลรอบตัว
อย่างดุดัน

อย่าเห็นว่าเด็กคนนี้แต่งตัวสไตร์เฮ้วๆ ตอนฆ่าผีกลับ
โหดไม่เบา

ระดับพลังก็ไม่อ่อน ถึงระดับแกนจิตชั้นกลางแล้ว

แต่สิ่งอัปมงคลที่รุ่มโรยมีถึงแปดเก้าตน หน้าซำในนั้น
ยังมีผีร้ายระดับอาภรณ์เหลือง ทำให้เขาตกเป็นรองอยู่ไม่น้อย

ผมเห็นแล้วก็พุ่งเข้าไปทันที

สะบัดมือชัตยันต์สะกดวิญญาณออกไปสามแผ่น

“ฟิ้วๆๆ!”

“ปังๆๆ!”

เสียงระเบิดสามครั้งดังต่อเนื่อง ผีร้ายกรีดร้องลั่น
ขณะเดียวกันพวกเราก็กะโจนเข้าหา

“ตาย!”

“ทลาย!”

“โอวโถ้วโถ้ว!”

ปะทะกันเพียงครั้งเดียว ผมก็ฟันฝิร่ายระดับอารมณ์เหลือ
ที่แข็งแกร่งที่สุดจนกลายเป็นเปลวไฟวิญญาณรูปร่างมนุษย์

ฝิร่ายอีกเจ็ดแปดตนก็ถูกพวกเราฟันจนหมดในเวลาไม่
ถึงห้าวินาที

นี่คือแรงกดดันจากพลังที่เหนือกว่า

หลังจากจัดการสิ่งอัปมงคลรอบตัวจนเกลี้ยง ผมก็มองไป
ทางชายต่างหู พวกเราไม่ได้เพิ่งเจอกันครั้งแรก เพียงแต่ไม่เคย
คุยกันมาก่อน

“สหาย ไม่เป็นไรนะ”

ชายต่างหูสะบัดหัวหนึ่งที แล้วยิ้มอย่างสงบนิ่ง “ไม่เป็นไร
ภายใต้ความรักที่ฝังกลบของฉัน พวกมันก็แค่น้องชาย”

ได้ยินประโยคนั้น นิ้วเท้าผมเกร็งไปหมด

เยี่ยมเลย หมอนี่กับจางอวีเจินเป็นคนประเภทเดียวกัน
สินะ

ผมยิ้มแห้ง “ดี งั้นไปต่อ!”

พูดจบ ผมก็ไม่สนใจชายต่างหูอีก ฟุ่งตรงไปทางสะพาน
ขาวเล็ก ซึ่งเป็นทิศที่เสียงของอาจารย์แว่วมา

แต่สายตาที่จางอวีเจินชำมองชายต่างหูกลับเต็มไปด้วย
ความชื่นชม...

หมอกด้านหน้ายังหนาทึบ ระยะมองเห็นเหลือเพียง
ห้าเมตร

พวกเรามองสถานการณ์รอบข้างได้ไม่ชัด แต่จำนวนผีกลับ
เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เสียง “อ้าวๆ เอ่อๆ” ดังระงมไม่ขาดสาย

ผีและสิ่งชั่วร้ายปรากฏให้เห็นทั่วทุกทิศ กลืนอายุความ
เกลียดชังกับพลังอาฆาตฟุ้งกระจาย ปกคลุมทะเลสาบซุ่ยหลิว
ไปทั้งบริเวณ

รอบด้านเต็มไปด้วยสิ่งอัปมงคล เดินไปได้แค่เมตรเดียว
ก็มีสิ่งอัปมงคลแยกเขี้ยวทางกรงเล็บพุ่งเข้าใส่ อีกทั้งสิ่งอัปมงคล

หลายตนยังบิดเบี้ยวผิดรูป พวกมันไม่เหลือเค้ามนุษย์ปกติ
อีกต่อไป ร่างพิกลพิการสารพัดแบบวิ่งพล่านอยู่ในหมอกขาว

“ทุกคนระวัง ผีและสิ่งชั่วร้ายเพิ่มขึ้นแล้ว”

พูดจบ พวกเราก็นุกน่ำเข้าไป

ไม่นานก็พบศพสามร่าง

หนึ่งในนั้นผมรู้สึกคุ้นหน้า ตอนศึกใหญ่ที่หุบเมฆดำใน
มณฑลกุ้ย ผมเคยเจอเขาคั้งหนึ่ง

เขาเป็นสมาชิกของหน่วยลับเหมือนกัน...

ชายต่างหูเห็นเข้าก็พุ่งไปหาศพหนึ่งในนั้นทันที

“พี่หวัง! พี่หวัง!”

แต่คนคนนั้นหมดลมหายใจไปนานแล้ว

“ขอแสดงความเสียใจด้วย” จางอวี่เงินเอ่ยขึ้น

ชายต่างหูเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวน เห็นความเป็นความตาย
มามาก แม้จะแต่งตัวสไตล์เฮ่วๆ เพี้ยวฟ้าว แต่กลับมานิ่งสงบได้
อย่างรวดเร็ว

เพียงแต่ดวงตายังแดงก่ำ มือทั้งสองกำมีดยันต์คู่แน่น

“ไอ้สิ่งอัปมงคลสมควรตายพวกนี้ ฉันจะสับพวกมันให้ละ!”

สิ้นเสียงเขา กลุ่มวิญญาณชั่วร้ายที่บิดเบี้ยวผิดรูปก็พุ่ง
ออกมาจากหมอกอีกครั้ง

พวกเราเริ่มรับมือพร้อมกับบุกไปข้างหน้า

ผมสูไปพลางถามไปพลาง “สหาย สถานการณ์ข้างใน
เป็นยังไงบ้าง”

ชายต่างหูปะทะกับสิ่งอัปมงคลพลางตอบกลับมา “ท่าน
หัวหน้าสั่งให้พวกเราตั้งแนวป้องกันไว้ที่นี้สามชั้น แต่ตอนนี้
กลืนอายุความเกลียดชังรุนแรงแผ่ออกมาจากในตึกเก่าศพ
สิ่งอัปมงคลทั้งหมดที่เข้ามาเกิดการบิดเบี้ยวผิดรูป พลุ่งพุ่ง
สูงขึ้นกะทันหัน ในตึกเก่าศพเองก็มีสิ่งอัปมงคลจำนวนไม่น้อย
ทะลักออกมา แถมยังมีวิญญาณชั่วร้ายที่แข็งแกร่งปะปนอยู่ด้วย

แนวป้องกันสองชั้นด้านหน้าถูกเจาะทะลวงไปแล้ว คนที่เฝ้าอยู่
แนวหน้าถูกตีแตกกระจาย พวกเราที่อยู่รอบนอก ตอนนี้ร่นกัน
หมด ทำได้แค่แยกกันสู้...”

ไต้ยีนแบบนั้น ผมก็ขมวดคิ้ว

คิดไม่ถึงว่าสถานการณ์จะรับมือยากถึงขั้นนี้

ผมเคยเห็นวิญญาณชั่วร้ายที่บิดเบี้ยวผิดรูปพวกนี้มาก่อน

ทันทีที่เกิดการบิดเบี้ยวผิดรูป ผีและสิ่งชั่วร้ายจะแข็งแกร่ง
ขึ้นมาก ถึงขั้นมีความสามารถพิเศษบางอย่าง

ถ้าเป็นแบบนี้ก็ต้องรีบไปรวมตัวกับกองกำลังใหญ่ให้
เร็วที่สุด

มีแต่รวมพลังทั้งหมดเข้าด้วยกันถึงจะสู้ต่อได้...

บทที่ 1745 สะพานขาลเล็ก

ฆ่าฝ่าไปยังตึกทดลอง

หลุมลึกเหวผีใต้ตึกเก่าศพน่ากลัวเพียงใดไม่ต้องพูดถึง แค่
แดนผีหมอกหลวงก็มีผีร้ายอัดแน่นจนนับไม่ถ้วนแล้ว...

ครั้งนี้ตึกเขียวเหยากับอาถรรพ์ร้ายใต้ตึกเก่าศพประสา
กันทั้งนอกและใน จะปล่อยให้พวกมันทำสำเร็จไม่ได้เด็ดขาด

“ไป เข้าไปดูข้างในกัน!”

ทุกคนพยักหน้า กระจกอำวูธเวทของตัวเองแล้วพุ่ง
เข้าไปด้านใน

ไม่นาน พวกเราก็เจอกลุ่มสิ่งอัปมงคลขนาดใหญ่ในหมอก
ซึ่งกำลังรวมใจมิติเจ้าหน้าที่สืบสวนของหน่วยลับแปดเก้าคน

ชายต่างหูจำหนึ่งโนนั้นได้ทันที “หัวหน้า!”

พูดจบ เขาก็รีบฝ่าเข้าไป

พวกเราตามติดทันที พบว่าหนึ่งในนั้นคือเฟิ่งชวง
หัวหน้าแผนกสืบสวนที่สามจริงๆ

ยังมีคนคุ้นหน้าอีกสองคน ชายร่างสูงกำยำตัวล่ำ กับ
เจ้าหน้าที่สืบสวนชื่อเสี่ยวเงิน

ส่วนที่เหลือมีทั้งคนคุ้นหน้าและคนที่ไม่รู้จัก

ตอนนี้พวกเขาถูกกลุ่มวิญญาณชั่วร้ายพิกลประหลาด
ล้อมเอาไว้ บนพื้นมีศพสองร่าง

ผมกระชับจวนเสี่ยวหลิววินแล้วพุ่งเข้าไป

จางอวี่เงิน เม่าจิ้ง และคนอื่นๆ ก็ตามเข้ามาทันที ทะลวง
เข้าสู่กลางฝูงผีในพริบตา

วิญญาณชั่วร้ายพิกลประหลาดเหล่านี้ยังกลายสภาพไม่
มากนัก กลืนอายุความเกลียดชังบนตัวก็ไม่ได้เข้มข้น แค่ว่า
ร่างกายผิดรูปไปบ้าง บ้างมีดวงตาหลายดวง บ้างศีรษะบิดเบี้ยว
บ้างผิวหนังเต็มไปด้วยปมและฝีหนอง อะไรทำนองนั้น

แต่พวกมันล้วนมีดวงตาสีดำสนิท ไร้ความคิด เหลือเพียง
ความกระหายจะฆ่า

พอเห็นพวกเราปรากฏตัวก็แห่กันพุ่งเข้ามาพร้อมเสียง
“อ้าวๆ เอ่อๆ”

ผมยกกระบี่ขึ้น พันวิญญาณหลังค่อมตนหนึ่งตายคาที่
ตะอึกตจนลั่นคร่ำ แล้วชักวิชาสายฟ้าออกไปด้วยมือซ้าย

“เปรี้ยง!”

เสียงระเบิดดังสนั่น วิญญาณชั่วร้ายหลายตนถูกสังหาร
ในคราวเดียว

คนอื่นๆ ต่างฟาดฟันสิ่งอัปมงคลกลางฝูงวิญญาณชั่วร้าย
ไม่หยุด

เสียงกรีดร้องกับเสียงโหยหวนดังต่อเนื่อง...

ไม่นาน พวกเราก็รวมตัวกับเฟิงชวงจากแผนกสืบสวนที่
สามได้

“หัวหน้าเฟิงชวง!” ผมตะโกนเรียก

มุมปากเฟิงชวงเปื้อนเลือด หลังฟันสังหารสิ่งอัปมงคลไป
หนึ่งตนก็พยักหน้าให้ผม “ขอบคุณสหายน้อยที่มาช่วยได้ทันเวลา

สิ่งอัปมงคลแข็งแกร่ง นักพรตวิญญาน และวิญญานร้ายจากใน
ตึกเก่าศพปรากฏตัวพร้อมกัน เพื่อนร่วมทีมของพวกเขาส่วนใหญ่
กำลังตั้งรับอยู่ทางนั้น สหายช่งกับสหายชิงซานก็ไล่ตามไปแล้ว
เหมือนกัน”

หัวหน้าเฟิงชวงชี้ไปทางหนึ่ง

นั่นคือตำแหน่งของสะพานขาวเล็ก

ถึงว่าผมไล่มาตั้งนาน ทำไมยังไม่เห็นอาจารย์

ที่แท้เขาก็เข้าไปลึกถึงฝั่งสะพานขาวเล็กแล้ว

ผมพยักหน้า แล้วพูดกับเม่าจิ้งและคนอื่นๆ “พวกเราไป!”

พูดจบ ผมไม่สนใจพวกเฟิงชวงอีก พุ่งตรงไปทางสะพาน
ขาวเล็กทันที

ระดับพลังของเฟิงชวงไม่สูงนัก ยังสู้ผมไม่ได้ด้วยซ้ำ เขา
ไม่ใช่กำลังหลักของหน่วยลับ

พอเห็นพวกเราพุ่งไปทางสะพานขาวเล็ก พวกเขาก็ตะโกน
ตามหลังทันที

“พวกเราก็ก็นี่ไปด้วย!”

วิญญาณพิกลประหลาดยังคงพุ่งออกมาจากหมอก
รอบด้านไม่ขาดสาย

แต่ทั้งหมดถูกพวกเราพันตายคาที่ด้วยกระบี่เดียว...

ระหว่างทาง พวกเรายังเจอเจ้าหน้าที่สืบสวนอีกสิบกว่าคน

ทั้งหมดอยู่รอบนอก กำลังต่อสู้กับสิ่งอัปมงคลเหล่านี้

พวกเราแค่ช่วยพวกเขาคลายวงล้อม จากนั้นพุ่งไป
ข้างหน้าต่อ

ไม่นาน พวกเราก็ก็นี่มาถึงสะพานขาวเล็กของทะเลสาบ
ซุ่ยหลิว

สิ่งอัปมงคลรอบๆ ถูกกวาดล้างไปเกินครึ่งแล้ว

หมอกที่นี้ไม่ใช่หมอกหนาสีขาวอีกต่อไป แต่ค่อยๆ
เปลี่ยนเป็นหมอกดำ

กลิ่นอายความเกลียดชังยังคงแผ่ออกมาจากทิศทาง
ตึกทดลองไม่หยุด...

แม้จะมองเห็นไม่ทั่วสะพานขาวเล็ก แต่ก็เห็นว่าบนนั้น
เต็มไปด้วยสิ่งอัปมงคลแน่นขนัด สิ่งอัปมงคลเหล่านี้ล้วนบิดเบี้ยว
ผิดรูปในระดับต่างกัน กำลังลอยมาทางพวกเราพร้อมส่งเสียง
“อ้าวๆ เอ่อๆ”

อีกฟากของสะพานขาวเล็ก เสียงยันต์ระเบิดดัง “ตูมๆๆ”
ไม่หยุด บางครั้งยังได้ยินเสียงอาจารย์ด่ากราดแว่วมา

ดูท่าอาจารย์จะข้ามสะพานขาวเล็กไปแล้ว คงฝ่าไปถึง
หน้าตึกเก้าศพแล้วด้วย

“แม่งเอ๊ย ทำไมสิ่งอัปมงคลเยอะขนาดนี้!”

“ดูท่าสิ่งอัปมงคลที่เข้ามาที่นี่คงไม่ได้มีแค่พวกที่เราเห็น
ในโรงแรมก่อนหน้านี้ ทิศอื่นก็น่าจะมีสิ่งอัปมงคลทะลักเข้ามา
เหมือนกัน” แม่จิ้งเอ๋ยขึ้น

ผมพยักหน้า “จะมากเท่าไรก็ช่าง ยังไงก็ปล่อยให้
พวกมันคุกคามผืนตึกเก้าศพไม่ได้เด็ดขาด ฝ่าเข้าไปก่อน
กวาดล้างพวกมันให้หมดแล้วค่อยว่ากัน”

“โอ้วโตัวโตัว! ผมนำเอง!”

จางอวีเงินถือกระบี่เหรียญทองขนาดใหญ่ ฟุ้งขึ้นสะพาน
ขาวเล็กไปทันที

พวกเราตามติด

เฟิงชวงกับเจ้าหน้าที่สืบสวนอีกสิบกว่าคนก็ตามขึ้นมา
เช่นกัน

จางอวีเงินปลดปล่อยพลังเต็มที เจอหน้าก็ฆ่าทันที

พวกเราตามอยู่ด้านหลัง คอยโจมตีซ้ำต่อเนื่อง

แม้วิญญาณพิกลประหลาดจะมีมาก แต่ส่วนใหญ่เป็นแค่
สิ่งอัปมงคลธรรมดา ตัวที่แข็งแกร่งที่สุดก็แค่ระดับอารมณ์เหลือ
ขั้นสูงสุดเท่านั้น

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการโจมตีอย่างแข็งแกร่งของเรา
สิ่งอัปมงคลที่บิดเบี้ยวไปเล็กน้อยเหล่านี้จึงต้านไม่อยู่เลย

ถึงขั้นไม่ต้องให้พวกเฟิงชวงกับเจ้าหน้าที่สืบสวนหน่วยลับ
ด้านหลังลงมือด้วยซ้ำ

พวกเราฆ่าฝ้าจากหัวสะพานด้านนี้ไปจนถึงอีกด้านของ
สะพานในคราวเดียว

บนสะพานมีศพอยู่ร่างหนึ่ง

ดูท่าครั้งนี้ หน่วยลับเองก็สูญเสียสมาชิกไปไม่น้อย

แต่งงานของพวกเรา ก็เหมือนการเดินทางใต้ตามขอบผาอยู่
แล้ว...

ผมไม่เห็นอาจารย์ นักพรตชิงชาน กำลังรบระดับสูงของ
หน่วยลับ รวมถึงลุงชาน

นั่นอธิบายได้เพียงอย่างเดียว

พวกเขาน่าจะกำลังปราบสิ่งที่ร้ายกาจยิ่งกว่าอยู่

ไม่นาน พวกเราก็ทะลุผ่านสะพานขาวเล็กมาถึงอีกฟาก
หนึ่งของทะเลสาบชู้หลิว

แต่เพิ่งมาถึงที่นี่ก็เห็นไอวิญญาณพุ่งกระจาย กลืนอายุ
ความเกลียดชังสิ้นสะเทือนไปทั่ว

วิญญาณชั่วและผีร้ายมีอยู่ทุกหนแห่ง...

เสียงตำราดของอาจารย์ชัดเจขึ้นเรื่อย ๆ น่าจะอยู่
บริเวณประตูใหญ่ของตึกทดลอง

เมื่อวิญญานพิกลประหลาดเหล่านั้นเห็นพวกเราปรากฏ
ตัวก็เบิกตากว้าง ส่งเสียงคำราม “อ้าว ๆ เอ่อ ๆ” ยกกรงเล็บทั้งสอง
ขึ้น อ้าปากดุจอ่างเลือดกว้าง แล้วพุ่งเข้ามาฆ่าพวกเรา

เห็นแบบนั้น ผมไม่ลังเลแม้แต่一秒

ยกจ่านเสียหลิววินพุ่งเข้าไปเป็นคนแรก

เม่าจิ้ง พานหลิง จางอวีเจิน รวมถึงเฟิงชวงและเจ้าหน้าที่-
สืบสวนอีกสิบกว่าคนด้านหลังก็ตามขึ้นมาทันที

เสียงโห่ร้องดังขึ้นในพริบตา คนสิบกว่าคนพุ่งเข้าใส่
ฝูงวิญญานพิกลประหลาดอย่างดุตัน...

บทที่ 1746 มาฝ่าทางเลือด
เข้าตึกเก้าศพอีกครั้ง

ชั่วขณะนั้น กลุ่มพวกเราสืบทอดคนปะทะเข้ากับฝูงสิ่งอัปมงคล
พิกลประหลาดตรงหน้าทันที

ผมชัตยันต์สามแผ่นเปิดทาง

พอทะยานออกไปก็พ้นหนึ่งกระบี่ ประกายสายฟ้าวาบ
สะบัด พอลงพื้นก็ชัตวิสาสายฟ้าตามออกไปอีกสาย

มาจนสิ่งอัปมงคลกรีดร้อง “อ้ากๆๆ” อย่างทรมาน เสียง
ระเบิด “ปังๆๆ” ดังขึ้นไม่หยุด

แต่สิ่งอัปมงคลพิกลประหลาดเหล่านี้กลับให้ปรากฏ
ต้นกำเนิดน้อยมาก

นอกจากผมแล้ว พานหลิงที่อยู่ด้านหลังก็ใช้อาคม
แสงสวรรค์สุริยันจันทราออกมาทันที

แสงขาวสว่างวาบ ผีและสิ่งชั่วร้ายพิกลประหลาดเหล่านั้น
คำราม “อ้าวๆ เอ่อๆ” พร้อมยกกรงเล็บขึ้นป้องกัน

จางอวีเงินกับเม่าจิ้งพุ่งออกไป หนึ่งกระบี่หนึ่งตน ไม่มี
อึดอาดแม้แต่หน่อย

พวกเราสามคนตั้งรูปขบวนเป็นหัวลูกศร ข่าฝ่าลึกเข้าไป
กลางฝูงผี มุ่งตรงไปยังตึกทดลอง

เฟิงชวงและเจ้าหน้าที่สืบสวนหน่วยลับทั้งหมดตามหลัง
มาติดๆ

เสียงข่าฟันดังขึ้นไม่หยุด แต่สิ่งอัปมงคลพิกลประหลาด
ที่พวกเราเผชิญกลับไม่ได้สร้างแรงกดดันมากนัก

พวกมันไม่ได้แข็งแกร่ง ตัวที่ร้ายกาจที่สุดเท่าที่เจอตอนนี้
ก็เป็นเพียงระดับอาภรณ์เหลืองชั้นกลางถึงปลายเท่านั้น ยังไม่
เจอระดับอาภรณ์แดงเลยสักตน

สถานการณ์แบบนี้มีความเป็นไปได้เพียงสองอย่าง

อย่างแรก ไม่มีผีและสิ่งชั่วร้ายที่แข็งแกร่งอยู่

อย่างที่สอง พวกมันถูกอาจารย์ หรือแม้แต่กำลังรบ
ระดับสูงของหน่วยลับฆ่าจนหมดแล้ว

ตัดความเป็นไปได้แรกทิ้งไปได้เลย...จึงเหลือเพียงความ
เป็นไปได้ที่สอง

เจ้าหน้าที่สืบสวนหน่วยลับที่ตามหลังพวกเรา คนที่
แข็งแกร่งที่สุดคือเฟิงชวง แต่ระดับพลังของเขาไม่สูงนัก สมาชิก
ที่เหลือหลายคนก็เป็นคนหนุ่มสาว ซึ่งอยู่ราวๆ ระดับแกนจิต

ระดับพลังแบบนี้ไม่มีทางนับเป็นกำลังรบระดับสูงของ
หน่วยลับได้เลย

ดังนั้นสาเหตุจึงมีเพียงอย่างเดียว

เหล่าผู้แข็งแกร่งของหน่วยลับ รวมถึงอาจารย์ หลังจาก
ฆ่านักพรตวิญญูณที่แข็งแกร่งที่นี้จนหมดแล้วก็ได้สนใจ
สิ่งอัมภมคเล็กน้อย พวกนี้อีก แต่ฝ่าเข้าไปในตึกเก่าศพทันที

ดังนั้น พวกเขากำลังขวางสิ่งที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าอยู่

พอคิดถึงตรงนี้ ผมก็เร่งความเร็วขึ้นอีกเล็กน้อย เหวี่ยง
กระบี่จ่านเสี่ยหลิววีนไม่หยุด

“ฟิ้ว ๆ!”

มือผีห่าก็ถูกกระตุ้นเพื่อเข่นฆ่าสิ่งอัปมงคลรอบด้านเป็น
ระยะ

สิ่งอัปมงคลที่นี้ดูเหมือนมีเยอะ แต่ขวางผีทำพวกเรา
ไม่ได้เลย

พวกเราฆ่าฝ่าทางเลือดจากฝั่งสะพานขาวเล็ก ตรงไป
จนถึงหน้าตึกทดลอง

เมื่อผมฆ่าฝ่าฝูงผีออกมาก็ชะงักไป

ตึกทดลองทั้งหลังในตอนนี้อยู่ไม่ได้ถูกหมอกปกคลุม แต่
หน้าต่างทุกบานกลับมีไอสีดำนองแผ่ออกมา

ไอเหล่านั้นพุ่งทะยานขึ้นฟ้า คบรวมอยู่เหนือตึกทดลอง
กลายเป็นก้อนหมอกดำที่ดูคล้ายลูกตา

กลิ่นอายความเกลียดชังแผ่ออกมาจากภายในตึกทดลอง
ไม่หยุด

วิญญาณพิกลประหลาดรอบตัวพวกเราล้วนติดเชื้อจาก
กลิ่นอายความเกลียดชังเหล่านี้

ผมสุดหายใจลึก

ภายในตึกเก่าศพต้องเกิดปัญหาใหญ่ขึ้นแน่นอน

อาถรรพ์ร้ายข้างในกำลังฝันทำลายผนิก

หินผนิกเก่าระยิบไม่สมบูรณ์ ผนิกเองก็ไม่ได้มั่นคง
ร้อยเปอร์เซ็นต์ ดังนั้นกลิ่นอายความเกลียดชังเหล่านี้ถึงรั่วไหล
ออกมาได้ ดวงตาอาถรรพ์ร้ายถึงใช้พลังอันน่าสะพรึงสาแดงร่าง
ข้ามพันธุ์ได้

นี่เป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก

เวลานี้ จางอวีเจิน แม่จิ้ง พานหลิง เฟิงชวง และสมาชิก
หน่วยลับคนอื่นๆ ต่างฝ่ามาถึงหน้าตึกทดลองกันแล้ว

เมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นมองก็เผยสีหน้าตกตะลึงอย่าง
เลื่องไม่ได้

“หัวหนา นั่นคืออะไร ลูกตาหมอกดำเธอ”

“กลืนอายความเกลียดชังในเขตหวงห้ามแผ่ออกมาแล้ว”

“ท่านหัวหน้ากับคนอื่น ๆ เข้าไปในตึกเก่าศพกัณฑ์หมดแล้ว
เหรือ”

“หัวหน้า พวกเราเข้าไปไหมครับ”

สมาชิกหน่วยลับเอ่ยขึ้นต่อเนื่อง

เฟิงชวงมีตำแหน่งสูงสุดในหมู่พวกเขา แต่ตอนนี้เขา
กลับขมวดคิ้ว ไม่ได้ตอบทันที

จางอวี่เงินเงยหน้ามองเค้าโครงดวงตาอาถรรพ์ร้ายแล้ว
เอ่ยเสียงต่ำ “โอวไต้หวัน อาถรรพ์ร้ายคิดจะสำแดงร่างออกมา
งั้นเหรือ”

“มันแผ่กลืนอายความเกลียดชังออกมาไม่หยุด ลูกตา
กำลังค่อย ๆ ควบแน่น” พานหลิงเล็กคิ้วงามขึ้นเล็กน้อย กล่าว
เสียงทุ้มต่ำ

ผมสุดลมหายใจเย็นแล้วพูดว่า “ไป ฝ่าเข้าไปดูกันเถอะ!”

พูดจบ ผมเป็นคนแรกที่พุ่งเข้าไปในตึกทดลองอีกครั้ง

เม่าจึงตามมาติดๆ

พานหลังกับจางอวี๋เงินไม่ลังเลแม้แต่หน่อย ตามเข้ามา
เช่นกัน

เมื่อหน่วยลับเห็นพวกเราเข้าไป ชายต่างหูก็เอ่ยขึ้น
“หัวหน้า สิ่งอุปมงคลข้างนอกไม่เป็นภัยอะไรแล้ว พวกเราก็เข้าไป
ไปเถอะครับ”

เฟิ่งชวงพยักหน้า “ไป!”

พูดจบก็รีบตามเข้ามาทันที

ประตูกระจกของตึกทดลองแตกละเอียดไปนานแล้ว

ทันทีที่ผมพุ่งเข้าไปในตึกทดลองก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอาย
ความเกลียดชังเข้มข้น

ท่ามกลางกลิ่นอายที่ฟุ้งกระจาย ผุ่งผีส่งเสียง “อ้าวๆ
เอ่อๆ” แล้วพุ่งออกมาจากส่วนลึกของโถงทางเดิน

ขณะเดียวกัน ยังมีสิ่งอุปมงคลที่กลายเป็นควันดำพุ่งเข้า
มาหาอย่างเนืองแน่น...

หลุมลึกเหวผีใต้ตึกเก่าศพสามารถดึงดูดวิญญาณเร่ร่อน
ผีเพนजरให้เข้ามาได้

ทันทีที่เข้ามาแล้ว หากไม่มีไคร่ทางก็ไม่มีทางออกจาก
ตึกเก่าศพแห่งนี้ได้ เหมือนรุ่นน้องหวังซู่ยในตอนนั้น

สุดท้ายก็เข้าสู่แดนผีหมอกหลวงด้านล่าง รวมถึงป่าดำและ
เหวลึก

เมื่อเห็นสิ่งเหล่านี้ ผมไม่เกรงใจแม้แต่น้อย ยกกระบี่ขึ้น
ฟัน ฆ่าฝ่าเข้าไปตลอดทาง

“ฆ่า...”

“...”

กลุ่มพวกเราบุกไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่ง

อาจเป็นเพราะก่อนหน้านี้อาจารย์กับนักพรตชิงซานเพิ่ง
เข้าไป จำนวนสิ่งอัปมงคลจึงเหลือไม่มากแล้ว

พันสังหารไปสิบกว่าตนก็ไม่มีสิ่งอัปมงคลโผล่มาอีก

ผมรู้เส้นทางไปตึกเก่าศพ จึงพุ่งตรงไปยังห้องเก็บตัวอย่าง
ชั้นใต้ดินหนึ่ง

แต่เพิ่งมาถึงโถงทางเดิน กำแพงผีบังตาที่คุ้นเคยใน
ตึกเก่าศพก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

โถงทางเดินทั้งเส้นเริ่มบิดเบี้ยวราวกับลำไส้ที่กำลัง
กระเพื่อม ใบหน้าคนกับรอยมือค่อยๆ หนูนออกมาจากผนัง
ที่ละรอยๆ ...